

Δημητριάδος Ιγνάτιος: «Η σημερινή γιορτή, αποτελεί πρόταση της Θεοτόκου για αγάπη και ενότητα»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Της μεγάλης Πανηγύρεως της Παναγίας Εκατονταπυλιανής Πάρου προεξήρχε ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, το διήμερο 14-15 Αυγούστου, προσκεκλημένος του οικείου Ποιμενάρχου Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Καλλινίκου.

Κατά την πανηγυρική Θεία Λειτουργία προέστη ο Σεβ. κ. Ιγνάτιος, συλλειτουργούντων του οικείου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου και των Θεοφιλεστάτων Επισκόπων Κεράμων κ. Βαρθολομαίου και Αμφιπόλεως κ. Χριστοφόρου. Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο Σεβ. Ποιμενάρχης κ.

Ιγνάτιος, ενώπιον του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνου Τασούλα και χιλιάδων προσκυνητών, που προσήλθαν από την Ελλάδα και το εξωτερικό, για να καταθέσουν τον λιβανωτό της αγάπης τους προς την Υπεραγία Θεοτόκο, σε ένα από τα μεγαλύτερα Θεομητορικά προσκυνήματα της πατρίδος μας.

Στην ομιλία του ο κ. Ιγνάτιος, μεταξύ άλλων, ανέφερε: «Ζούμε στην εποχή της νέας αλαζονείας, στην οποία όλα μοιάζουν δυνατά. Ζούμε στην εποχή των φαντασιώσεων, όπου η ευκολία θα φέρει την ευτυχία. Όσο όμως οι συσκευές και οι εφαρμογές αυξάνουν σε ποιότητα και σε ταχύτητα, τόσο ο μόνιμος πόθος του ανθρώπου για χαρά, ειρήνη, συντροφικότητα και αγάπη απομακρύνονται. Ένα αλλόκοτο φως από μικρές και μεγάλες οθόνες καταπίνει τις ψυχές, τη φαντασία και τη δημιουργικότητα, ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων, και τους προετοιμάζει για έναν κόσμο απομόνωσης και αφόρητης μοναξιάς. Ο δήθεν παράδεισος των μηχανών έχει ήδη μεταβληθεί σε εφιάλτη και ο γαλάζιος πλανήτης μας έχει μεταβληθεί σε μία κατακόκκινη από πυρκαγιές και πολέμους πληγή. Βία, ατέλειωτη βία, κατατρώει κορμιά και ψυχές στα πεδία των μαχών, στις μεγαλουπόλεις του πολιτισμού μας, ακόμη και στα ίδια μας τα σπίτια». Παρατήρησε, επίσης, ότι «πάνω από όλα, η σημερινή γιορτή, αποτελεί πρόταση της Θεοτόκου για αγάπη και ενότητα. Αυτή είναι η Τρίτη συνάντηση, στην οποία μας καλεί σήμερα η Παναγία μας. Για την πραγματοποίηση ενός μεγάλου «μαζί» βρεθήκαμε σήμερα εδώ. Μαζί με εκείνην, μαζί με τον Χριστό, μαζί με τους αδελφούς μας. Αυτή η αγάπη και η ενότητα είναι η απάντησή μας στην τραγωδία των καιρών. Αυτή είναι η ελπίδα που αναλαμβάνουμε να σκορπίσουμε στην κοινωνία μας...».

Ολόκληρη η ομιλία του Σεβασμιωτάτου κ. Ιγνατίου έχει ως εξής:

«Ουδείς προστρέχων επί Σοι, κατησχυμένος από Σου εκπορεύεται, αγνή Παρθένε Θεοτόκε».

Αυτή η ελπίδα της εκπλήρωσης των αιτημάτων μας, μάς συγκεντρώνει σήμερα εδώ, αγαπητοί μου αδελφοί. Πρόκειται για την ίδια ελπίδα με εκείνην της αγίας Ελένης όταν, πριν από 1700 χρόνια, σε αυτόν εδώ τον τόπο, εναπόθεσε στην προστασία της Υπεραγίας Θεοτόκου την ευόδωση της αποστολής της για την εύρεση του Τιμίου Σταυρού. Κάθε μία από τις πύλες του ευλογημένου αυτού ναού είναι θεμελιωμένη στη βεβαιότητα της μητρικής μέριμνας της Παναγίας μας για τον κόσμο και για τον καθένα μας προσωπικά. Ολόκληρο το ευλογημένο αυτό οικοδόμημα στηρίζεται επί τόσους αιώνες, στη μητρική της παρησία προς τον Υιό της και φιλόανθρωπο Θεό. Η χάρη της, η θαυματουργία της και η διαρκής επιστασία της μεταβάλλει αυτόν τον χώρο σε αγκαλιά, μέσα στην οποία όλοι μας

έχουμε θέση. «Όλοι χωράμε στον παράδεισο», έλεγε ο μεγάλος χριστιανός λογοτέχνης Νικόλαος Γαβριήλ Πεντζίκης. «Χωρίς όμως την Παναγία», συμπλήρωνε, «δεν χωράει κανείς». Και είχε δίκιο. Διότι αυτή έδειξε τον δρόμο, δρόμο ελεύθερης βούλησης, αλλά και υπακοής στο θείο θέλημα. Αυτή, συγχρόνως, είναι και η μεγάλη πύλη εισόδου στη Βασιλεία του Θεού, πύλη αφθαρσίας, όπως αποτυπώθηκε στο πάναγνο σώμα της κατά την σύλληψη του Χριστού, αλλά και πύλη αθανασίας, όπως αποτυπώθηκε κατά την άφθαρτη μετάσταση του σώματός της στους ουραμούς.

Προέρχομαι από τόπο ευλογημένο, τον τόπο της Μαγνησίας, ο οποίος, όπως και αυτό το νησί, βρίσκεται κάτω από τη σκέπη της Υπεραγίας Μητέρας του Κυρίου μας. Και όπως εσάς εδώ, η ιερή εικόνα της Παναγίας της Εκατονταπυλιανής, από τον δέκατο έβδομο αιώνα μέχρι τις μέρες μας, υποδέχεται τον πόνο και της ελπίδα χιλιάδων ανθρώπων, έτσι και στη Μαγνησία, η ιερή εικόνα της Παναγίας της Τρικεριώτισσας, εκεί, στο Τρίκερι, στο νοτιότερο άκρο της χερσονήσου του Πηλίου, από το 1836 παραμένει η απόδειξη της παρουσίας της, καύχημα και ακλόνητο στήριγμα απαντοχής και ενδυνάμωσης των απανταχού Μαγνήτων.

Μια μικρή ιστορία, συνδεδεμένη με την ανεύρεση της εικόνας της Παναγίας της Τρικεριώτισσας, νομίζω πως θα βοηθήσει όλους μας να προσεγγίσουμε βαθύτερα το νόημα της λαμπρής αυτής εορτής, αλλά και να αντλήσουμε θάρρος και δύναμη στους ταραγμένους καιρούς που ζούμε. Πριν, λοιπόν, από 200 χρόνια ακριβώς, ένας μοναχός ονόματι Δαμιανός, πληροφορήθηκε σε όραμα πως το εικόνισμα της Παναγίας βρίσκεται θαμμένο σε συγκεκριμένο σημείο στο νησί Τρίκερι. Οι άρχοντες όμως, αλλά και οι απλοί άνθρωποι, δεν του επιφύλαξαν την υποδοχή που ίσως να περίμενε. Στην αρχή αδιαφόρησαν, στη συνέχεια τον ειρωνεύτηκαν και στο τέλος τον απείλησαν. Και επειδή η επιμονή του μάλλον τους κούρασε, ανταποκρίθηκαν στις διαρκείς εκκλήσεις του και έσκαψαν σε συγκεκριμένο σημείο, όπου βρήκαν τη μικρή εικόνα της Παναγίας, μπλεγμένη σε ρίζες αιωνόβιου δέντρου, ώστε να μην υπάρχει καμία υποψία πως θα μπορούσε να την έχει τοποθετήσει εκεί το δικό του χέρι.

Σας ανέφερα την ιστορία αυτή, όχι μόνο για να σας μιλήσω για ένα ακόμη αναμφισβήτητο θαύμα, αλλά και για να σας παρηγορήσω. Η περιφρόνηση και ο χλευασμός που δέχεται η πίστη μας στην εποχή μας δεν αποτελεί γεγονός πρωτόγνωρο. Ίσως για κάποιους, όλοι εμείς που βρισκόμαστε σήμερα εδώ, να είμαστε οι γραφικοί και οι αναχρονιστικοί, οι ξένοι σε μια εποχή όπου η τεχνολογική ανάπτυξη και η τεχνητή νοημοσύνη υπόσχονται, για μια ακόμη φορά, στον άνθρωπο τον παράδεισο επί γης.

Δεν είναι η πρώτη φορά, αδελφοί μου. Με τις ίδιες προσδοκίες ξεκίνησε και ο

εικοστός αιώνας, 100 χρόνια πριν. Όπως τώρα, έτσι και τότε, οι μηχανές και ο πλούτος έπεισαν, ιδιαίτερα τον δυτικό άνθρωπο, πως είχε φτάσει η ώρα της εκθρόνισης του Θεού και της αντικατάστασής του από τον νέον άνθρωπο, τον άνθρωπο της γνώσης και της δύναμews. Κι όμως! Εκείνος ο πολυαναμενόμενος παράδεισος έδωσε τη θέση του σε μια κόλαση δύο παγκοσμίων πολέμων με κτηνωδία και φρίκη, με ολοκαυτώματα και εκατόμβες νεκρών, που όμοιά τους δεν είχε δει η ανθρωπότητα. Ζούμε στην εποχή της νέας αλαζονείας, στην οποία όλα μοιάζουν δυνατά. Ζούμε στην εποχή των φαντασιώσεων, όπου η ευκολία θα φέρει την ευτυχία. Όσο όμως οι συσκευές και οι εφαρμογές αυξάνουν σε ποιότητα και σε ταχύτητα, τόσο ο μόνιμος πόθος του ανθρώπου για χαρά, ειρήνη, συντροφικότητα και αγάπη απομακρύνονται. Ένα αλλόκοτο φως από μικρές και μεγάλες οθόνες καταπίνει τις ψυχές, τη φαντασία και τη δημιουργικότητα, ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων, και τους προετοιμάζει για έναν κόσμο απομόνωσης και αφόρητης μοναξιάς. Ο δήθεν παράδεισος των μηχανών έχει ήδη μεταβληθεί σε εφιάλτη και ο γαλάζιος πλανήτης μας έχει μεταβληθεί σε μία κατακόκκινη από πυρκαγιές και πολέμους πληγή. Βία, ατέλειωτη βία, κατατρώνει κορμιά και ψυχές στα πεδία των μαχών, στις μεγαλουπόλεις του πολιτισμού μας, ακόμη και στα ίδια μας τα σπίτια. Στην ουσία, επιβεβαιώνουμε εκείνο που είπε ο υπαρξιστής φιλόσοφος Σαρτρ: «Η κόλαση είναι οι άλλοι».

Πράγματι! Κάθε σχέση μας είναι και ένα παιχνίδι εξουσίας, κάθε συνύπαρξη μας και μία πηγή σύγκρουσης, κάθε άγγιγμά μας και μία αδίστακτη κατανάλωση ψυχών και σωμάτων. Κατοικούμε σε έναν πλανήτη βυθισμένο στο πόνο. Ο κατατρεγμός λαών και το αδιέξοδο εκατομμυρίων ανθρώπων επιβεβαιώνουν την αδυναμία μας να δώσουμε λύσεις στα τεράστια προβλήματα που μας ταλανίζουν. Ήδη βιώνουμε τα πρώτα στάδια των νέων διαψεύσεων. Μας είπαν πως όλη η γνώση, όλες οι πληροφορίες, όλα τα εργαλεία είναι πλέον διαθέσιμα. Εμείς όμως, κάθε μέρα, διψάμε όλο και περισσότερο. Διψάμε για ζεστή ανθρώπινη παρουσία, για αληθινή παρηγοριά, για βαθιά αγάπη, που καμιά μηχανή δεν θα καταφέρει ποτέ να προσφέρει.

Γνωρίζουμε πια τί συμβαίνει σε κάθε γωνιά της γης. Αυτή η γνώση, όμως, μεγαλώνει την απελπισία μας. Ας μην υποκύψουμε σε αυτόν τον πειρασμό. Στην κορυφή της απελπισίας είναι κρυμμένα τα θαύματα. Ας μην το ξεχνάμε: Τα θαύματα δεν παραβιάζουν την ανθρώπινη λογική. Τη διευρύνουν. Όταν η ανάλυση και η εξήγηση αποδειχθούν ανεπαρκείς, η ψυχή αρχίζει να λειτουργεί με μια άλλη λογική, τη λογική της καρδιάς, που μόλις τώρα η επιστήμη αρχίζει να εντοπίζει, αλλά οι πατέρες και οι ασκητές της Ορθόδοξης παράδοσής μας τη γνωρίζουν εδώ και δύο χιλιετίες. Η λογική που θέλει την ιδιοτέλεια να υποκύπτει στην προσφορά, την απομόνωση να υποκύπτει στην αγάπη, τον θάνατο να υποκύπτει στη ζωή. Είναι

η λογική που κάνει την Παναγία μας ορατή και διαρκώς παρούσα.

Σήμερα, σε αυτόν εδώ τον χώρο, η Παναγία μάς απευθύνει πρόσκληση για μια τριπλή συνάντηση. Πρώτα, συνάντηση με εκείνην, την κοινή μάνα όλων μας, η οποία βίωσε τον υπέρτατο πόνο του σταυρωμένου Υιού της, αλλά και την υπέρτατη χαρά της αναστάσεώς Του. Κατόπιν, συνάντηση με Εκείνον, τον Κύριό μας και Χριστό, προς τον Οποίον δείχνει το δεξί της χέρι στην εικόνα της Εκατονταπυλιανής που σήμερα ασπαζόμαστε με όλη τη θερμότητα και την ευσέβεια της ψυχής μας. «Δεν είμαι εγώ ο τελικός προορισμός σας», είναι σαν να μας λέει. «Εγώ είμαι η γέφυρα η μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν». Το χέρι της δείχνει προς τον Χριστό, το βλέμμα της όμως κοιτά προς εμάς και είναι σαν να ζητά να της κάνουμε ένα τάμα. Όχι σαν ένα από αυτά, που κρεμιούνται σε κάθε θαυματουργική εικόνα της. Ένα άλλο τάμα επιζητεί, ασύγκριτα σπουδαιότερο και μεγαλύτερο: Τον ίδιο τον εαυτό μας. Ναι, αδελφοί μου! Η τιμή και η λατρεία προς την Παναγία μας ολοκληρώνεται όσο την μιμούμαστε. Όσο γινόμαστε το χέρι της και η φωνή της για τον κόσμο. Όσο, στα πρόσωπά μας, ο ταλαιπωρημένος και τραυματισμένος συνάνθρωπός μας βρίσκει την παρηγοριά, το καταφύγιο και το στήριγμα. Πάνω από όλα, η σημερινή γιορτή, αποτελεί πρόταση της Θεοτόκου για αγάπη και ενότητα. Αυτή είναι η Τρίτη συνάντηση, στην οποία μας καλεί σήμερα η Παναγία μας.

Για την πραγματοποίηση ενός μεγάλου «μαζί» βρεθήκαμε σήμερα εδώ. Μαζί με εκείνην, μαζί με τον Χριστό, μαζί με τους αδελφούς μας. Αυτή η αγάπη και η ενότητα είναι η απάντησή μας στην τραγωδία των καιρών. Αυτή είναι η ελπίδα που αναλαμβάνουμε να σκορπίσουμε στην κοινωνία μας. Είμαστε πλάσματα αγάπης. Πλαστήκαμε για να σκορπίζουμε αγάπη. Στις ουτοπίες και στις κούφιες διακηρύξεις των ισχυρών της γης, εμείς ακολουθούμε τον δρόμο της πίστης, δρόμο δοκιμασμένο και ασφαλή, ακολουθώντας τα βήματα της Παναγίας, αλλά και των Αγίων, που όλοι ανεξαιρέτως την λάτρεψαν όσο τίποτε άλλο στη ζωή τους.

Σήμερα βρισκόμαστε εδώ, προσκυνητές της Υπεραγίας Θεοτόκου. Φεύγοντας,ας μεταβληθούμε σε κήρυκες της δικής της χαράς και της δικής της εμπιστοσύνης στον αναστημένο Υιό της. Η Χάρη της ας γίνει η άμεση καταφυγή κατά τις στιγμές της δοκιμασίας και των πειρασμών μας. Συγχρόνως, ας την παρακαλούμε διαρκώς να μην πάψει να παρηγορεί τον κόσμο, μέχρις ότου η ανθρωπότητα αρνηθεί το ψέμα και αναζητήσει τον Χριστό, τον μόνο και αληθινό δρόμο της ζωής, που οδηγεί στην αιωνιότητα. Αμήν.

(Φώτο Αρχείου)